

## UZASADNIENIE

Powód P. W. wniósł w pozwie o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w G. kwoty 100.000 zł tytułem odszkodowania za niewłaściwą opiekę medyczną wraz z naliczonymi odsetkami od dnia ogłoszenia wyroku do dnia zapłaty w przypadku odmowy uznania pozwu przez pozwanego, a także o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów procesu.

W piśmie z 29 października 2018 roku pełnomocnik powoda ustanowiony z urzędu wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w G. kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz pełnomocnika powoda od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu jako, że nie zostały pokryte w całości ani nawet w części.

Strona powodowa wskazała, że powód od maja 2015 roku do lipca 2016 roku przebywał w Zakładzie Karnym w G.. Od początku pobytu w tej jednostce miał bóle żołądka, wymioty, biegunki oraz napady kolki wątrobowej, a lekarz zbagatelizował jego objawy i podawał mu leki przeciwbólowe, które mu nie pomagały. Nie zrobiono mu wówczas stosownych badań, w tym badania USG. W związku ze stanem zdrowia i napadami silnego bólu była wzywana do powoda karetka pogotowia. Zdaniem powoda, były to pierwsze objawy, że ma kamienie w woreczku żółciowym, które zostały u niego zdiagnozowane w 2017 roku przez lekarza w Zakładzie Karnym w H.. Obecnie jest jednak za późno na jakiegokolwiek leczenie poza wycięciem całego woreczka. Zdaniem powoda, gdyby już w 2015 roku w Zakładzie Karnym w G. podjęto u powoda odpowiednie leczenie, kamienie nie powiększyłyby się do 17 mm i obecnie nie byłoby konieczności usunięcia woreczka żółciowego, co oznacza dla powoda konieczność przestrzegania restrykcyjnej diety i zażywania leków.

Ponadto, powód wskazał, że przebywając w Zakładzie Karnym w G. osadzony był w przeludnionych i zbyt małych celach. Pozwany zgodnie z art. 3 ratyfikowanej przez Polskę Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Obywatela i zaleceniami Europejskiego Komitetu Zapobiegania Torturom oraz normami kodeksu karnego wykonawczego winien był zapewnić powodowi minimalne warunki bytowe wynikające ze wskazanych przepisów, czego nie uczynił. Powód wskazał, iż nie może ponosić skutków niewłaściwej polityki państwa w dziedzinie więziennictwa.

Według strony powodowej, doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda na skutek nieodpowiednich warunków odbywania kary pozbawienia wolności oraz nieprawidłowego leczenia i było ono na tyle istotne, że spowodowało u powoda cierpienia psychiczne i fizyczne i nieodwracalne skutki na przyszłość. Powód wskazał, że dolegliwości jakich doznał w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności uzasadniają twierdzenie o osadzeniu go w niegodziwych, niehumanitarnych i nieludzkich warunkach oraz nieprawidłowym leczeniu go i niezdiagnozowaniu, co wywołało szkodę niemajątkową w rozmiarze mogącym być zrekompensowanym wyłącznie odpowiednią sumą pieniężną.

Pozwany Skarb Państwa – Zakład Karny w G. reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej wg norm przepisanych.

W pierwszej kolejności, pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia okoliczności wskazanych w pozwie, mających być faktyczną podstawą żądań powoda. Co więcej, wykrycie u powoda kamieni w woreczku miało miejsce w listopadzie 2017 r., czyli szesnaście miesięcy po opuszczeniu Zakładu Karnego w G.. Zatem powód powinien udowodnić, że pomiędzy rzekomym zaniedbaniem ze strony tego zakładu karnego a powstaniem kamieni - zresztą okolicznością również nie wykazaną — istnieje adekwatny związek przyczynowy. Powód jednak tego nie uczynił.

Niezależnie od powyższego, pozwany Skarb Państwa, podniósł, że zarzuty sformułowane przez powoda nie znajdują uzasadnienia. Wskazał przy tym, że personel medyczny nie pozostawał bierny na skargi powoda dotyczące jego stanu zdrowia. Wręcz przeciwnie, zaproponowano mu badanie krwi. Zaś rezygnacja powoda z przeprowadzenia

tych badań spowodowała zatrzymanie dalszej diagnostyki. Z powyższego wynika, że powód niemal od początku osadzenia w zakładzie powód miał świadomość dostępności badania mogącego doprowadzić do wykrycia przyczyny bólu śródbrzusza. Po drugie, pomimo rezygnacji z tego badania, miał wszelką sposobność do ponownego zgłoszenia się do ambulatorium z prośbą o jego przeprowadzenie.

Niezależnie od bezzasadności powództwa co do jego istoty, pozwany Skarb Państwa zakwestionował również jego wysokość. W ocenie pozwanego, nie tylko nie wiadomo na czym dokładnie miałyby owa szkoda polegać, ale również niejasne jest na jakich przesłankach oparł się powód wskazując jej wysokość.

Pozwany podniósł też, że twierdzenia zawarte w piśmie strony powodowej z 29 października 2018 roku stanowią, wbrew oświadczeniu pełnomocnika powoda, bezskuteczną próbę zmiany powództwa w rozumieniu art. 193 k.p.c.

W piśmie z 20 listopada 2018 roku pełnomocnik z urzędu powoda wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w G. kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. W piśmie tym pełnomocnik wyjaśnił, że strona powodowa nie dokonała zmiany powództwa, a jedynie doprecyzowała, iż żądana kwota obejmuje roszczenie z tytułu naruszenia dóbr osobistych z uwagi na przebywanie powoda w celach nie wypełniających normatywu powierzchniowego przewidzianego w art. 110 § 2 k.k.w. (brak intymności, z uwagi dłuższy czas przeludnienia pomiędzy więźniami dochodziło do napięć i konfliktów, co pogarszało jego stan psychiczny, skutki tego przeludnienia miały upokarzający wpływ na jego osobę). Nadto, dochodzi zasądzenia zadośćuczynienia z powodu doznania przez osadzonego krzywdy wynikającej z rozstroju zdrowia (konieczność wycięcia woreczka, powiększenie kamieni, ogromne dolegliwości bólowe).

Jako podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w G. w kontekście naruszenia dóbr osobistych w związku z panującymi w zakładzie karnym warunkami bytowymi i brakiem należytej opieki zdrowotnej, wskazał art. 448 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. oraz art. 23 i 24 k.c..

### ***Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:***

Powód P. W. urodził się w (...) roku. Pobył powoda P. W. w Zakładzie Karnym w G. rozpoczął się w dniu 19.05.2015 r. zakończył się w dniu 11.07.2016 r.

W okresie od dnia 19.05.2015 r. do dnia 23.06.2015 r. osadzony przebywał w celi 103 o wymiarach 11,67 m.kw. wraz z dwoma innymi osadzonymi.

W okresie od dnia 23.06.2015 r. do dnia 25.06.2015 r. osadzony przebywał w celi 118 o wymiarach 14,03 m.kw. wraz z trzema innymi osadzonymi.

W okresie od dnia 25.06.2015 r. do dnia 30.07.2015 r. osadzony przebywał w celi 113 o wymiarach 14,69 m.kw. wraz z trzema innymi osadzonymi.

W okresie od dnia 30.07.2015 r. do dnia 25.08.2015 r. osadzony przebywał w celi 114 o wymiarach 13,96 m.kw. wraz z trzema innymi osadzonymi.

W okresie od dnia 25.08.2015 r. do dnia 11.07.2016 r. osadzony przebywał w celi 210 o wymiarach 14,54 m.kw. wraz z trzema innymi osadzonymi.

Z dokumentacji medycznej wynika, że w dniu 8 czerwca 2015 roku powód zgłosił się do lekarza w Zakładzie Karnym w G. z powodu bólów brzucha, zalecono przyjmowanie N. oraz P. oraz wykonanie badań dodatkowych, na które powód nie wyraził zgody.

W okresie do 20.06.2016 roku udzielono powodowi porady z powodu biegunki, która wystąpiła najprawdopodobniej po antybiotyku przyjmowanym z powodu schorzenia gardła. Innych porad z przyczyn gastrycznych powód nie miał udzielanych.

Z Karty Informacyjnej z Izby Przyjęć Szpitala w H. z dnia 09.11.2017 roku wynika rozpoznanie: K. żółciowa, w razie pogorzenia konieczna kontrola. Wykonane usg jamy brzusznej wykazało złoży w pęcherzyku żółciowym oraz zgęszczoną żółć, ściana pęcherzyka pogrubiała.

Opinia o stanie zdrowia wydana przez Areszt Śledczy w H. w dniu 10.02.2018 roku wskazuje: Osadzony z wywiadem kamicy żółciowej, aktualnie bez wskazań do leczenia operacyjnego.

Natomiast w dniu 20.02.2018 roku w Areszcie Śledczym w H. stwierdzono u powoda: K. pęcherzyka żółciowego bez zapalenia pęcherzyka żółciowego.

W dniu 18.06.2018 roku w ambulatorium Aresztu Śledczego powód zgłosił bóle brzucha, w wywiadzie kamica pęcherzyka żółciowego. W dniu 19.06.2018 roku stwierdzono, że „bóle brzucha złagodniały”.

W dniu 12.07.2018 roku u powoda wystąpiły: bóle brzucha, złe samopoczucie, nudności, biegunka po antybiotykach, które zastosowano w dniu 09.07.2018r z powodu bólów gardła.

W dniu 09.08.2018 roku u powoda stwierdzono: bóle brzucha, brzuch miękki, tkliwy w nadbrzuszu, objaw Chełmońskiego ujemny III.

W dniu 12.09.2018 roku Zakład Karny w C. wysłał pismo do Dyrektora Szpitala Aresztu Śledczego w B. o rezygnacji P. W. z planowanego zabiegu operacyjnego z powodu kamicy żółciowej.

W dniu 22.10.2018 roku wykonano u powoda ponownie usg jamy brzusznej, które potwierdziło istnienie kamicy pęcherzyka żółciowego.

Stan zdrowia powoda podczas jego pobytu w Zakładzie Karnym w G. był dobry. Zdarzały mu się typowe zachorowania, które występują także podczas przebywania na wolności. Leczenie stosowane przez personel medyczny prowadzone było prawidłowo. Powód w czasie pobytu w Zakładzie Karnym w G. nie wyraził zgody na wykonanie badań podstawowych.

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w C. powód odmówił zgody na planowe leczenie operacyjne w związku ze stwierdzoną kamicy woreczka żółciowego.

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w G. powód był zatrudniony na podstawie skierowania do pracy w okresach:  
- 26.05.2015 r.-11.06.2015 r. - zatrudnienie nieodpłatne na terenie Zakładu Karnego, - 12.06.2015 r.-22.02.2016 r.  
- zatrudnienie odpłatne u kontrahenta zewnętrznego, - 01.03.2016 r.-20.04.2016 r. - zatrudnienie nieodpłatne na terenie Zakładu Karnego, - 22.04.2016 r.-11.07.2016 r. - zatrudnienie odpłatne na terenie Zakładu Karnego.

(Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: dokumentów i kopii dokumentów k. 39-55, k. 68, k. 69-69v, k. 76-77, zeznań świadka P. G. k. 72-72v, zeznań świadka J. K. k. 95-96, opinii biegłego k. 106-108, wyjaśnień i zeznań powoda częściowo k. 70-72, k. 72v, k. 90-90v, k. 96).

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu strony pozwanej dotyczącego okoliczności, że twierdzenia zawarte w pismach strony powodowej z 29 października 2018 roku i 20 listopada 2018 roku stanowią, wbrew oświadczeniu pełnomocnika powoda, bezskuteczną próbę zmiany powództwa w rozumieniu art. 193 k.p.c..

Treść powołanych przez pozwanego pism procesowych strony powodowej wyraźnie jednak wskazuje, że powód dochodzi zadośćuczynienia, co w piśmie procesowym z 20 listopada 2018 roku zostało jedynie doprecyzowane przez

pełnomocnika z urzędu powoda, zgodnie z zobowiązaniem go przez Sąd Okręgowy w dniu 13 listopada 2018 roku (k. 59v).

Pozwany wskazywał, że w pozwie powód nie podnosił zarzutu dotyczącego braku godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w G. w odniesieniu do wielkości celi. Jednakże należy mieć na uwadze, że postanowieniem z 21 września 2018 roku, sygn. akt I C 601/18 został na rzecz powoda ustanowiony pełnomocnik z urzędu. Tak więc rolą pełnomocnika z urzędu było przedstawienie stanowiska powoda celem sprecyzowania żądań pozwu, co też uczynił w pismach procesowych z 29 października 2018 roku i 20 listopada 2018 roku.

Jako podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczenia o zadośćuczynienie wskazano art. 448 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. oraz art. 23 i 24 k.c..

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego; ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone lub naruszone cudzym działaniem, na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym może żądać zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub zapłaty odpowiedniej sumy na wskazany cel społeczny (art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c.).

Zgodnie natomiast z treścią art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzeń, na które powoduje się powód, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Wedle wykładni zaprezentowanej w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. SK 18/00 (publ. (...)) przewidziana w art. 417 § 1 k.c. odpowiedzialność dotyczy szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem zachowanie funkcjonariusza przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, nie zaś przez zachowanie zawinione (tak też Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z 20 października 2011 roku, sygn. akt I ACa 446/11, niepubl.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w oparciu o art. 417 § 1 k.c. jest wystąpienie łącznie następujących przesłanek: bezprawności rozumianej jako niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego, zaistnienie szkody wyrządzonej przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności i normalny związek przyczynowy istniejącej pomiędzy szkodą a zachowaniem funkcjonariusza.

Stosownie natomiast do art. 448 zd. 1 k.p.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Ciężar dowodu co do zaistnienia przesłanek przyznania zadośćuczynienia wynikającej z powołanych powyżej przepisów prawa obciążał stosownie do art. 6 k.c. powoda. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że powód nie sprostował temu zadaniu i nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń przedstawionych w pozwie i w toku niniejszego postępowania. Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala bowiem na przyjęcie, że na skutek działań podejmowanych przez Zakład Karny w G. doszło do wyrządzenia powodowi jakiegokolwiek krzywdy.

Przed wszystkim, dowody zebrane w sprawie nie pozwalają na przyjęcie, że powód w Zakładzie Karnym w G. nie był leczony lub był leczony w sposób niewłaściwy.

Przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii wskazuje, że stan zdrowia powoda w Zakładzie Karnym w G. był dobry, a leczenie stosowane przez personel medyczny prowadzone było prawidłowo. Biegły podała, że nie da się ustalić czasu powstania kamicy żółciowej u powoda. Z całą pewnością tak duże kamieni żółciowe powstają przez kilka lat. Zaś brak zgody na wykonanie badań podstawowych wpłynął z całą pewnością na opóźnione rozpoznanie kamicy, ale praktycznie nie ma to znaczenia, ponieważ powód nie wyraził zgody na proponowane leczenie operacyjne. Według biegłego nie istnieją metody farmakologicznego usuwania kamieni z

pęcherzyka żółciowego, jedynym leczeniem jest leczenie chirurgiczne. Zaznaczył przy tym, że możliwe jest leczenie kamicy metodą farmakologiczną, ale dotyczy to kamieni zbudowanych z kwasów żółciowych /rzadko występujących/, jednak powodzenie tego leczenia jest małe. Nawet jeśli kamienie rozpuszczą się, po przerwaniu leczenia lekami, które często mają działanie uboczne, kamienie powstają na nowo. Biegły podał, że powód odmówił zgody na planowe leczenie operacyjne /miał do tego prawo/. Przy mało nasilonych dolegliwościach część chorych nie wymaga leczenia operacyjnego. Istnieje jednak ryzyko wystąpienia u nich w postaci powikłań kamicy żółciowej.

Z ustaleniami opinii biegłego korelują zeznania świadka J. K., która zeznała, że w dniu 8 czerwca 2015 roku powód zgłaszał bóle brzucha, a świadek przeprowadziła badanie. Zleciła wówczas P. i N.. Następnie zleciła badania celem wyjaśnienia dolegliwości brzusznych. Przepisano też R., a wpis z 11 czerwca dotyczy tego, że powód zrezygnował z tych badań. Świadek wyjaśniła, że gdyby powód zgłosił się ponownie z tymi dolegliwościami byłaby przeprowadzona szeroka diagnostyka, byłoby zlecone USG i gastroskopia. Istniała też możliwość wykonania USG – pacjenci są wówczas wożeni do Aresztu Śledczego w B.. Na pewno byłaby zlecona konsultacja specjalistyczna. Poza tym, kamienie tworzą się latami i trudno powiedzieć kiedy powstały. Prawdopodobnie te kamienie były wcześniej.

Powód w swych wyjaśnieniach podał, że zrezygnował z badań, ponieważ przypadły one na pierwszy dzień jego pracy, a wychowawca powiedział mu, że „jeżeli powód nie pójdzie pierwszego dnia do pracy to może o niej zapomnieć”. Powód obawiał się więc, że straci możliwość odpłatnej pracy. Z pisma z Zakładu Karnego w G. (k. 69) wynika, że 12 czerwca 2015 roku powód rozpoczynał zatrudnienie odpłatne u kontrahenta zewnętrznego, podczas gdy z bólami brzucha zgłosił się do lekarza cztery dni wcześniej, to jest w dniu 8 czerwca 2015 roku. Jednakże, nawet gdyby taka sytuacja miała miejsce, to nic nie stało na przeszkodzie, aby powód wyjaśnił przyczyny rezygnacji ze zleconych badań oraz zwrócił się z prośbą o ich wykonanie badania w innym terminie. Jak zeznała świadek J. K., gdyby powód się zgłosił ponownie z tymi dolegliwościami byłaby przeprowadzona szeroka diagnostyka. Tymczasem, powód już tych dolegliwości w Zakładzie Karnym w G. nie zgłaszał. Znamienne jest przy tym, że powód zrezygnował z planowego terminu zabiegu wycięcia woreczka żółciowego, ponieważ jak wyjaśnił, wiedział, że w styczniu wychodzi na wolność (wyjaśnienia powoda k. 90v).

Zgodnie z treścią art. 115 § 4 k.k.w. świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności. Materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, że powodowi w ramach izolacji więziennej zostało zapewnione leczenie stosowne do jego stanu zdrowia. Jedynie od aktywności powoda zależało, aby wykonanie stosownych badań zostało zlecone ponownie. Natomiast zaniechanie powoda w tym zakresie nie może obciążać strony pozwanej.

Odnosząc się natomiast to twierdzeń powoda dotyczących naruszenia jego dóbr osobistych na skutek nieodpowiednich warunków odbywania kary pozbawienia wolności to stwierdzić należy, że powód w Zakładzie Karnym w G. W. przebywał w celach, które spełniały normatyw powierzchniowy przewidziany w art. 110 § 2 k.k.w.. Zgodnie z tym przepisem, co do zasady, powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, wynosi nie mniej niż 3 m<sup>2</sup>. Tymczasem, podczas pobytu powoda w Zakładzie Karnym w G., to jest od 19 maja 2015 roku do 11 lipca 2016 roku, przypadająca na niego powierzchnia w poszczególnych celach mieszkalnych, w których przebywał, mieściła się w przedziale od minimum 3,49 m<sup>2</sup> do maksimum 3,89 m<sup>2</sup>, co uznać należy za zgodne z ww. przepisem.

Ponadto, z zeznań powoda, jak też świadka P. G. wynika, że wskutek zgłoszenia problemu przez powoda, w zakładzie karnym podjęte zostały działania w celu pozbycia się ewentualnej inwazji owadów, przeprowadzona była stosowna kontrola Sanepidu, która wykazała, że nie znaleziono żadnych insektów. W braku innych dowodów, brak jest podstaw do kwestionowania powyższej decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie dochodzi do naruszenia dóbr osobistych osoby w czasie pobytu jej pobytu w jednostce penitencjarnej, jeżeli miały wobec niego miejsce jedynie uciążliwości dotyczące sposobu wykonywania kary pozbawienia wolności, które dotyczą wszystkich osadzonych, a nie zachowania specjalnie poniżające powoda i wymierzone tylko przeciwko niemu (za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa 19/16, Legalis nr 1501858).

O naruszeniu godności skazanego skutkującej prawem do ochrony prawnej można mówić dopiero wtedy, gdy cierpienie i upokorzenie przekraczają konieczny element cierpienia wpisanego w odbywanie kary pozbawienia wolności, zwłaszcza przy bierności zakładu karnego, który nie dba o poprawę warunków odbywania kary i godzi się na przepelnienie cel, nie dba o zwiększenie ich ilości, o remonty, o polepszenie warunków socjalnych, żywieniowych, czy wreszcie kulturalnych. Dyskomfort spowodowany pobytem w warunkach izolacji nie może stanowić podstawy do sformułowania tezy, że doszło do naruszenia dóbr osobistych. Do naruszenia dóbr osobistych dochodzi jedynie wówczas, gdy cierpienie i upokorzenie, jakiego doznaje pozbawiony wolności przekraczają nieunikniony element cierpienia wpisanego w karę pozbawienia wolności. O naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonego w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności związanych z pobytem w takim zakładzie, polegających na niższym od oczekiwanego standardzie celi czy urządzeń sanitarnych, bowiem dla wielu ludzi nie odbywających kary pozbawienia wolności warunki mieszkaniowe bywają często równie trudne. Odbywanie kary pozbawienia wolności wiąże się z naturalnymi dolegliwościami w postaci pogorszenia standardu życia. Powyższe stanowi zwykle następstwo przymusowej izolacji, i nie może przesądzać o potrzebie zasądzenia zadośćuczynienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa 195/16, Legalis nr 1509079).

Powód w toku niniejszego postępowania nie podważył oceny, że działania podejmowane przez funkcjonariuszy Służby Więziennej wobec jego osoby mieściły się w granicach obowiązującego porządku prawnego i w rezultacie nie mogły być uznane za bezprawne w rozumieniu art. 417 § 1 k.c..

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w oparciu o art. 448 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. oraz art. 23 i 24 k.c. oddalił powództwo, jak w pkt I sentencji.

Z uwagi na wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. zasądono od powoda P. W. na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego, jak w pkt II. sentencji. Kwotę 5400 zł wyliczono w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania powoda P. W. pozostałymi kosztami postępowania w sprawie, jak w pkt III sentencji, z uwagi na jego sytuację osobistą i finansową. Powód niedawno zakończył on odbywanie kary pozbawienia wolności i nie uzyskuje żadnych dochodów.

O kosztach tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 18), jak w pkt IV sentencji.